

stílus, a pátosz iránt. Színészi egyéniségéből — még ott is, ahol nagyon elkelne — hiányzik minden hősi vonás, mozgásából, arcjátékából minden összefoglalóbb stilizálás, beszédéből minden szárnyalás. A kitűnően beszélő Ódry beszédművészetének is megvannak a maga határai: odáig terjed, ahol a vers kezdődik. Lehet, hogy ez a kiváló realista stílustudatossággal, szándékosan zárja el magát mindattól, amit a versesbeszéd az előadóművészetben jelent. Az bizonyos, hogy beszédjében van drámai feszültség, van leplezett forrongás, van robbanó indulat, van lihegő tempó, van gúny és ragyogó csevegőképesség, van világos értelmezés, de a *szárnyalás* akkor is hiányzik belőle, amikor pedig a megszólaltatott költőnek művészi hitvallása s a műalkotásnak stílusa feltétlenül követeli is. Furcsa, hogy Ódry Árpád a maga nagy intelligenciájával nem látja, hogy ami a drámaköltőnek épen nem nyűg, hanem sarkantyú — a dikció színességét és ritmikus lendületét értjük! — hogy az a színész számára sem lehet békó, amit a kifejezés igazsága érdekében össze kell törnie.

De ne vitázzunk a művésszel! Ő a maga színészi stílusának egyik legkövetkezetesebb és legtökéletesebb megnyilatkozása. S úgy látszik, minden nagy művészi megnyilatkozással jár valami tudatosan vállalt egyoldalúság is. A magyar színjátszó stílus túl fog haladni ezen a játékmódon is, mintahogy Ódry is továbbfejlesztette az elődeitől kapott formakincset. De akármennyire más irányba is fejlődjék színjátszásunk, Ódry alakításai azok számára, akik látták, soha el nem felejthető emlékek maradnak s egész működése a magyar színjátszás történetének egyik legnagyobb értéke marad.

Galamb Sándor.

VIDÉKIEK.

*Otkinn száguldó autó túlköl
És repülőgép száll az égen.
Mi meg csak úgy szeretjük egymást,
Ahogy egykor szerettek régen.
Mi nem táncolunk négertáncot,
A szívünk nincs kificamodva.
Lehajolunk a kis bogárhoz
És merengőn nézünk a holdba.*

*Az Istent nagybetűvel írjuk,
Kisbetűvel írjuk a poklot,
Vizet adunk a szomjazónak
És fölemeljük, ki elbottlott.
Virágos kert a szenvedélyünk,
Házunk a békességnek vára,
Úgy tele vagyunk fényességgel,
Hogy lámpa sem kell éjtszakára.*

Falu Tamás.